

Baffalo :: Bill

Hrdina divokého zapadu.

Jedovatý Had Cheyennů.

Konečně si dívka dodala odvahy a vešla do světnice. Nemohla již odolat pokušení, aby zabíhla zkrhlé tělo u ohně, který jako by jí svým veselým plápoem byl zval dále.

Omámena vlahým teplem, sklátila na lenošku. Tu teprve poznala, jak smrtelnou jest její úrava. Všechny svízele a útrapy, o nichž se domnívala, že je má již za sebou, teprve teď na ni celou tíží dolehly.

Sotva dosedla, již se jí rozpálená víčka začínala klížit. Hluboké ticho jí uspávalo — když v tom zaslechla, jako by se jí cosi tíše plazilo kolem noh. S pronikavým výkřikem hrůzy a leknutí vyskočila.

Pro milosrdenství boží — co to?

Malé tři kroky před ní kroutil se na zemi postrach západních hor — zvíře, které je desetkrát horší než ukrutný šedý medvěd — zkrátka, byla to nejdravější šelma divokého zapadu, skalní lev!

Ležel přitisknut k zemi, jako by se hotovil ke skoku. Ocasem nedočkavě bíchoval udupanou hliněnou podlahu světnice, palčivý žár jeho strašných, ohnivých očí ubohou dívku až oslňoval.

Nešťastná Amelie Andreová byla v pokušení věřit, že je to pouze zlý sen, jež jí rozpálená krev v mozku vykouzlila.

Avšak brzy byla připravena o tuto jedinou útěchu! Hněvivý trnutí obiludů i její strašně vyceněné tesáky byly přece jen po čertech přirozeny. Překonána zdrcující hrůzou a zděšením, padla ubohá dívka do mdlob.

Když zase přišla k sobě, seděla pořád ještě v křesle, potaženém měkkou medvědí kožušinou.

Protírala si oči, chtějíce se přesvědčiti, zdali opravdu bít anebo snít. Dravé šelmy před sebou již neviděla. Užasle pohlédla v pravici i v levo — a div znovu nepadla do mdlob.

Viděla, že sedí mezi dvojím nebezpečím, z nichž bylo jedno horší než druhé.

Na židli u ohniška seděl Indián, jehož příšerný pohled jí ovládl ještě větší strachu než oči skalního lva, který ležel v protějším koutě — pořád ještě jako na čháně.

Nitro ubohé, trpce zkoušené divičiny vzplanulo šílenou úžbou. — Práta si, aby oheň, který pcosud hořel na ohništi, zachvátí její mladé tělo a rázem je obrátí v prach a popel Srstť jí připadala nekonečně snadnější, než aby měla být rozsápana lvem anebo za živa padnouti do ruk nelibostnému Indiantovi.

Smutný vzdech vydral se ze sevřených řader divičiny. Najednou sebou trhla a chtěla vyskočit.

Avšak sotva se pohnula, ozvalo se v koutě zase hněvivé výstražné mručené skalního lva.

Až dosud sebou Indián nepohnul. Seděl na židli jako by byl z kamene vytesán. Ted' však dupl na zvi-

řet nohou a okřikl je několika přísnými, slečně Andreové nesrozumitelnými slovy. Dravce se bázně skrčel do kouta a zůstal tiše ležeti.

Nešťastná dívka bezděky pohlédla věčně na divoča, který se jí sám od sebe ujímal proti krvelačné šelmě.

Byl to muž obrovského vzrůstu a již hodně letitý. Když si ho slečna Andreová lépe všimla, nemohla pochopiti, proč od ní dravec odháněl. Tvář jeho totiž svědčila, že je v něm tak málo milosrdenství jako v jeho čtyřnohém soudruhu, který se ho patrně bál.

Starý Indián byl velmi křiklavě ozdoben pestřím chocholem z perí a šmrnkami lesklých skleněných perel, jimiž měl všechny švy svého koženého oděvu lemovány. Množství mosazných, pečlivě vyloštěných krouhů a kroužků zdobilo mu prsty, klouby a kotníky.

To bylo slečně Andreové nápadné.

Byla sice ještě mladá ale tolik znalosti povah již měla, aby na první pohled věděla, že starý, ošklivý Indián je domýšlivý a pyšný jako pán.

A zajisté co nevidět pozná ještě jiné špatné vlastnosti, které jsou rudočům vrozeny.

Okřiknuv skalního lva, Indián zase si klidně sedl a pokouje z krátké dýmečky, vyvaloval daleko očí na krásnou dívku, že se jí pod jeho úhrančivým pohledem až žaludek obraeal.

Zdálalo se, že jejímu náhlým zjevem ve své chatě nebyl nikterak překvapen, ačkoli něco takového zajisté nenáleželo k všedním zjevům na této poušti. Ani mu neupadlo, aby se jí vyprávěl, odkud přišla a kam má namířeno, co chce v jeho příbytku, jak dlouho se zde hodlá zdržeti a zdali se jí krajina líbí.

Slečna Andreová dlouho nevěděla, co počíti. Najednou však se k čemusi odhodlala. Odlepila zlaté hodinky s krásným řetízkem a podala obě Indiánovi se srozumitelným posunkem, že je to dar pro něho.

Rudoch chňapl po dáрку tlapaná, jako kočka po myši, a zachrochtal vesele: "Ugh!"

Dívka ovšem neměla tušení, co slovíčko to znamená, s radostí však pozorovala blahodárný účinek svého daru na divokého syna pralesi. Indián si chvíli dával hodinky od jednoho ucha ke druhému, kochaje se jejich tikotem jako malé dítě.

Konečně si je pověsil na krk a tvář jeho se o poznání vyjasnila. Hodinky s řetízkem a s několika brilantovými přívěsky měly cenu dobrých tří sta dollarů, proto se slečna Andreová domnívala, že za tolik peněz může se již odvážiti pokusu, aby rudou přisruu přiměla k řeči.

"Jste zajisté velkým pohlavářem — či nejste?" zahájila rozaluu na zlařbůh.

"Se ví, Jedovatý Had jest velký

pohlavár!" odpověděl Indián hubbouým hlasem a lámanou angličtinou.

"Hned jsem si to myslela!" kývla krásná dívka hlavou. "Neboť skoro všichni stateční a chabí Indiáni jsou velcí pohlaváři."

Když rudoch neodpověděl, dodala honem co nejlichotivěji: "Jedovatý Had jest velmi pěkné jméno. — Bydlíte již dlouho v této chatě?"

"Ugh!"

"Je to vaše stále bydliště?"

"Jedovatý Had nemá jiného."

"Hned jsem si to myslela!" řekla dívka roztržitě, nevědouc hozem, že se ho ještě měla otázati, aby hovor neuvázal. "A máte kromě této dravé šelmy ještě nějakou rodinu?"

"Ugh!"

Slečna Andreová věděla zase tolik jako dříve. Nebylof jí dosud jasno, co slovíčko ugh znamená. Mohla to být stejně kladná jako záporná odpověď.

"Nekouše?" otázala se, ukazujíc na skalního lva.

"Je krotký jako pes!" odpověděl Indián klidně.

"Mně se to nezdá."

"Jedovatý Had nemluví rozštěpeným jazykem," bronkl rudoch uražen.

"Bílá květina mu věří!" pospíšila si slečna Andreová, aby jej uchlácholila.

"Ugh!"

"Prosím vás, povězte mi, co ugh znamená?"

"Ugh!"

"Dobrá! Avšak ráda bych věděla, je-li to ano nebo ne!"

"Ano!"

"Hned jsem si o myslela!" vykřikovala dívka, přemýšleje o předmetu dalšího výsledku. "Jste bezpochyby pohlavářem Siouxů?" Rudoch se ošklivostí ztráfiil.

"Ne!" odpověděl skoro zlostně.

"Jedovatý Had jest pohlavářem Cheyennů! Siouxové jsou špatní Indiáni!"

"Hned jsem si to myslela!" — Mám ráda Cheyeny."

Zdálalo se, že tím rudochovi velice zalíhčila, neboť se pokusil na ni přivětivě usmáti. Ale slečna Andreová neviděla ještě nic tak protivného jako tento indiánský úsměv, proto si pevně předsevzala, že se vystřihá všeho, čím by starého Indiána k jeho opakování dražďila.

"Žijete zde docela sám?" otázala se ho rychle.

"Se lvem!" zněla úsečná odpověď.

"Pěkně děkuji! Co mně se týče, já bych zde raději bydla sama!" řekla dívka se smutným povzdechem.

A po krátkém rozmýšlení dodala: "Strašná nepohoda venku — vidíte?"

"Ugh!"

"Jsem na polo zkrhlá a hladová jako vlk. Nebyl by Jedovatý Had tak laskav a podal mi něco k jídlu? A snad nebude mítí nic proi tomu, zůstanu-li zde na noc?"

otázala se se zoufalou odhodlaností, aby konečně z odpovědi Indiantovy poznala, jaký osud jí očekává.

"Ugh!"

Nic více.

"Můj kůň jest již vedle ve stáji."

"Ugh!"

"Ráda si své jídlo uvařím sama. Prosím jen velkého pohlavára, aby mně ukázal, kde najdu všechny potřeby."

Indián vstal a přistoupil k polici. Ale sotva vztáhl ruku po zásobách potravín, ozval se venku jakýsi hlas.

"Bílý pohlavár!" zvolal Indián radostně. "S tím se bílá květina domluví!"

To řka, vyběhl z jížby a skalní lev za ním jako pes.

Ubohá slečna Andreová zůstala sama v trapné nejistotě, bude-li přichází dobrým člověkem, který se jí ochotně ujme, anebo patří li pod jehlu pokličku s oběma obyvateli chaty, jež dosud poznala.

"Když uvidím-li horším než oni!" zamručela smutně před sebou. "Ó Bože, smiluj se nade mnou!"

Zdálalo se, že Bůh modlitbu její vyslyšel.

Na malou chvíli se dvéře rozletěly a na prahu stál muž, jež Jedovatý Had nazval bílým pohlavářem.

Sotva ho slečna Andreová spatřila, vyskočila jako elektrizovaná a ze rtů jí ukouzl výkřik svrchovaného úžasu.

Podivné shledání.

Bílým pohlavářem, kterého Indián patrně očekával a při jehož nenadálém spatření krásná dívka úžase vykřikla, nebyl nikdo jiný než — starý lovec Medvědí Dráp.

Tato chata, zapadlá v divokých horách, byla jeho hlavním bydlištěm, které s ním Indián a zkrcočný skalní lev sdíleli.

Kromě ní měl i jiné skryše, roztroušené na různých nepřístupných místech pouště, ty však byly zařizeny jen k občasnému obytu, kdežto dřevěný srub, do něhož divná náhoda slečnu Andreovou zavála, byl jeho trvalým domovem.

Ačkoli po tmě a v husté tmuhlenici také zabloudiv, jeho vyvečený pud jej konečně přece přivedl na pravou cestu do chýže, kam bez toho měl se svou svěřenkou namířeno.

Pokládal krásnou dívku již za ztracenou a proto, spatřiv ji tak nenadále živou a zdravou, také úžase hlasitě vykřikl:

"Aj, toto jest mi radostně překvapení!"

Krouť hlavou, jako by svým očím nechtěl věřit, pokračoval: "Na mou věru, slečno, byl jsem jist, že ležíte v rokli rozplaská jako hulická. Takové štěstí nejde člověkoví do hlavy! — Uznávaje, že vám nemohu pomoci, vrátil jsem se a šťastně se dotápá až sem. Ráno jsem vás hodlal vyhrabati ze sněhu a slušně vás pohřbiti."

"Jak vidíte, byl Bůh se mnou, takže toho již není třeba!" vpadla mu dívka veselé do řeči. "Můj kůň patrně ušiml po tmě chybny krok, na štěstí však jsme spadli do hluboké závěje a nikterak si neublížili. Chytřý koník se brzy vydrápal ze sněhu a zanesl mne do této chaty."

Můžete si snadno představití, jak mně bylo, když jsem najednou spatřila žár ohně. Potom arei —

"Potom arei vám srdce zase skleslo, když jste zastala v chatě rudochu s jeho skalním lvem!" zasmál se Medvědí Dráp. "Nu, jaký pak div? Co mně se týče, já opravdu nevím, který z nich je hor-

ší šelma — zdali rudoch neb lev. Ale mně se oba líbí tak, jak jsou. Mohu vás ujistiti, že si nepřeji lepších ztráček svého majetku."

"Jakže, tato chata patří vám?"

užasla krásná dívka.

"Toť se rozumí!" odpověděl starý lovec hrdě.

"Ale jak jste přišel k takové společnosti?" otázala se slečna Andreová, krontie hlavou.

"Dobře, Indiána jsem zachránil od mučednického kolu, když jej Siouxové chtěli za živa upáliti, a od té doby se mne drží jako věrný pes. Skalního lva pak jsem vyhrabal ještě maličkého z hnízda a odkojil kravským mlékem."

Oba tito tvorové a kromě nich jenom ještě můj kůň jsou jedinými přáteli, které mám na světě!"

"Nu, doufám, že teď i mne budete počítati ke svým přátelům!" usmála se slečna Andreová.

"Uvidíme!" pokrčil starý lovec rameny. "Pro dnešek jsem rád, že je zde všechno v pořádku, abyste si mohla pohodlně a spokojeně odpočinouti. Rudoch, skalní lev i já skrčíme se do jiného koutku, který je pro nás až na zbytek dobrý. Zítřka časně ráno vám přinesu dobrou snídání."

To bylo ubohé, na smrt zemlelé dívce vhod.

Sotva dolehla na měké, teplé kožušiny, již spala, jako by jí byl do vody hodil. Neprobudila se, až Medvědí Dráp zabušil na dvéře a hlásil, že snídání jest hotovo.

Slečna Andreová honem vstala a oblékla se.

Když otevřela dvéře a vyhlédla z chaty, zaražovala se, vidone že sněhová bouře zatím doburácela a sluníčko zase již mile zahřívá syrovou zemi.

Za malou chvíli byla vřetečná snídání na stole.

Možná, že bílý pohlavár měl na sobě mnoho chyb, ale kuchařské umění jistě náleželo k nemalým čtenostem tohoto záhadného stepní ho podivína.

Jeden kýta, kterou přinesl, byla tak štavnatá a při tom tak na měkko upečená, že jí slečna Andreová nemohla vynachváltiti. Uprímně doznala, kterak se nepamatuje, že by už někdy byla tak chutnou zvěřinu snídala.

Ovšem zapomněla na jednu okolnost — na nejlepší koření, jež dovede člověku sebe horší jídlo zjemnit — zapomněla na to, že ještě nikdy nebyla tak hladová, jako dnes.

"A teď slečno, pojd' te se mnou!" řekl Medvědí Dráp, když posnidal. "Ukáží vám něco, čeho byste se jistě do nejdelší smrti nenadala!"

K nemalému úžasu divičiny se opřel o polici a velmi snadno ji odstrčil stranou, takže se zdálo jako by byla na válečkách.

V dřevěné zdi objevil se velký tnuavý díra.

Medvědí Dráp zatím rozžal pohodně, při ježím rudé zář vedl ušaslou dívku do dlouhé, křivolaké chodby, k níž to chata zády přiléhala.

Konečně oetli se v prostranné skalní jeskyni, která byla po každém její kroku čím s vyšší.

Přšli ji až na druhý konec a vstoupili do malé podzemní komůrky, kde Medvědí Dráp vzal slečnu Andreovou za ruku, aby se ne-

polekala a neutekla. Spustiv pocho doh trochu níže, posvítí jí do jednoho kouta na zem.

Na hromádce shnilého listí ležel tam jakýsi muž a — jak se zdálo — tvrdě spal.

Byl to vetřelý stařec s dlouhými plesnivými vlasy avousy; polohabé tělo bylo jen holá kost a kůže, bledá, přepadlá tvář plna hlubokých vrásek, svědicích o nekonečném utrpení a žalu.

Docela zbytečně byl ještě přikován těžkými řetězy ke skále.

Slečna Andreová na něho chvíli vyvalovala oči, plné hrůzy a zděšení. Poznala svého otce, o němž jí bylo řečeno, že již před několika léty zemřel.

"Pro milosrdenství boží — toť můj drahý, nešťastný otec!" vykřikla a padla k němu na kolena.

Ubohý stařec nespál.

"Mé dítě! — Ó má zlatá deeruško!" vykřikval nešťastník, také jí poznav.

Padl si kolem krku a dlouho se držel v těsném objetí, hlasitě vzlykaje.

Najednou vyrušil je kovový, nemilosrdný zvuk lidského hlasu.

"Dost již toho fňukání — je čas, abychom si promluvili o svých záležitostech!" řekl kdosi za nimi.

"Maje vás oba tak pěkně ve své moči, myslím, že se konečně mohu vytitisi se svými podmínkami. — Co říkáte, příteli Ansono Andreo?"

Amelie se honem ohlédla, kdo to mluví, neboť jí hlas byl docela neznámý. Nelze si představiti jejího úžasu i leknutí, když za sebou viděla jen svého starého vůdce Medvědího Drápa.

Stál několik kroků za nimi a jeho zasmušilý pohled nevěstil nic dobrého.

Zajatek chvil se zelezného krouhu, zapuštěného do stěny, ale marně se pokoušel vstáti. Jsa už jen stínem člověka, po každé bezvládně sklsl zpátky na lože.

Zoufale pohlédl na krásnou deeru a chopil jí za obě ruce, jako by se bál, že mu bude zase vyrvána.

Amelie však změnila starého lovece hněvivým, neohroženým pohledem.

Až do této strašné chvíle jí ani nenapadlo, aby pochybovala o poetivosti a věrnosti svého vůdce. Ale teď, shledávši se v tomto děsném žaláři se svým drahým, dávno oplakávaným otcem, byla ze své důvěry najednou vybureována.

"Co to znamená, Medvěde? — Jak se dostal můj otec do vašeho zajetí?" vykřikovala třesocím se hlasem. "Kdo vám dá právo —"

"Jen pomalu, slečno Andreová! Ne tařte se tolik najednou!" vřusil jí Medvědí Dráp s mrazivým smíchem. "Co nevidět se všeho dovtípíte!"

Jaká se to s ním stala náhlá změna? Hlas jeho zněl drsně a pánovitě, jeho postava jako by byla o hlavu vyrostla. Celé jeho držení těla i žhavý pohled jeho očí prozrazovaly muže v nejpěším věku.

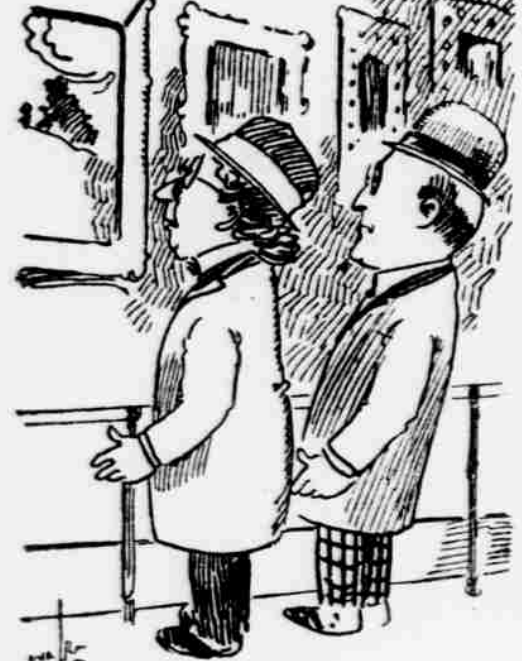
Ale též statečná dívka se hrdě a neohroženě postavila proti němu.

"Rozumní se samo sebou, že mně musíte podati vysvětlení této záhady!" pravila ostře.

Pokračování.

nedlužite na tento časopis?

Podporovatel umění.

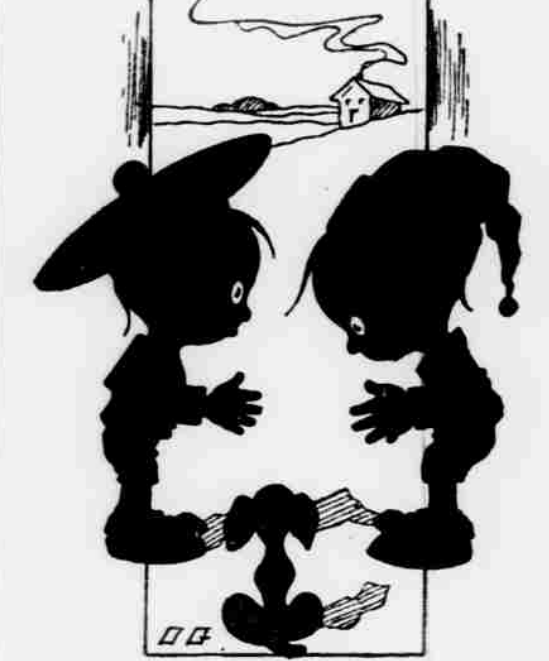
"Rád bych si koupil nějaký krásný obraz, představující zátiší v oleji, ale velmi lacino."
"To uděláte nejlépe, veletetný, když si koupíte krabici sardinek."

HM.

"Vaše sestřenka vám tedy poradila, abyste to zkusil s insercí? A jak to dopadlo? Dostal jste mnoho nabídek k sňatku?"
"Jenom jednu — a ta byla od ní!"

Moderní válečnictví.

"Ty bys byl voják! Což už jsi neudělal někdy flintu v ruce?"
"Je — ty jsi houpej, co pak se už dneska střelí flintama? Ted' už mají takové flaišnety, jenom se točí klikou a ono to střelí samo."

To spíše.

Pan Rázný: "Nemyslíte, že už je to takový osud, že si dobříci muži běrou zlé ženy?"
Pan Tichý: "Ne — já myslím, že je to obrácené — zlé ženy si berou dobré muže."

Nedůvěřivý.

"Byl jste již ve zvěřině?"
"Byl."
"Nu — co tomu říkáte?"
"Dejte pokoj, taková zvířata ani ve skutečnosti nejsou."

Otázka a odpověď.

"Pepičku, čím chceš být až vyrosteš?"
"Vojákem."
"Ale nepřítel tě zabije."
"Tedy chceš být nepřitelem."